

[Valbak.]

til 37 pct., sammenholdt med andre undersøgelser på dette område. Nu var hr. Finn Christensen glad for at have læst avisen i dag og kunne her nævne Sunlightfabrikkerne. Ja, gid det var sådan, at vi kunne bruge dem som model. Alle ville være glade, jeg ikke mindst. Jeg må imidlertid gøre opmærksom på, at der her er tale om en selektion. Jeg ved nemlig, for det har jeg undersøgt, at der er tale om et personale, der har fået denne ordning, men det er kun den del af personalet, der har været ansat i 10 år og derover. Nej, hr. Finn Christensen er her i splid med sig selv, for han står samtidig og anbefaler på forhånd et ændringsforslag, som vil komme frem ved tredje behandling, og hvad er baggrunden for dette ændringsforslag? At man godt ved, der er den allervorligste grund til at tro, at det mange steder vil blive ganske andre og højere tal, vi vil komme til at operere med i sygefravær og i udgifter end dem, vi har opereret med hidtil i tallene fra ministeren.

Endvidere er der hensynet til ligestillingen. Jeg har før sagt, at videst mulig ligestilling imellem grupperne er et fælles mål. Vi kan altså ikke blive uenige om, at der her ligger et argument. Men hvem siger, at man kun kan tilnærme to størrelser ved at flytte på den ene? Professor Ølgaard og professor Dich har jo hver for sig peget på andre påvirkningsmuligheder for at tilnærme de to størrelser, og gennem spørgsmål fra socialudvalget til ministeren er der gjort forsøg på dog i det mindste at få lukket op for en drøftelse af spørgsmålet under denne anden synsvinkel. Handsken blev ikke taget op; jeg havde gerne set en drøftelse om at løse problemet også ved påvirkning af den anden.

Godt, lad os så antage, at det kun vil være muligt at flytte på den ene størrelse, sådan som regeringen i fuldt mål nu har gjort det med sit forslag. Hvorfor så et så desperat langt skridt på én gang med dødsforagtede tilsidesættelse af andre vitale samfundshensyn? Sociale grunde? Er svaret ja, kan jeg kun henvise til, hvad jeg lige har sagt med henvisning til socialreformkommissionen. Påstanden holder ikke, tværtimod. Princippet om ligestilling? Svaret er vel ja, og min kommentar er den: det vidtdreyne principrytteri virker ærlig talt lidt krampagtigt,

noget hult set med historiens øjne. I nøjagtig 80 år har vi haft en lovgivning om sygeforsikring, og i nøjagtig 80 år har vi haft nøjagtig 6 karensdage i vores lovgivning. Ingen socialminister har førend i 1970 løftet sig i stolen for at få pillet ved det spørgsmål i hvert fald på et konkret grundlag. Den sidste revision af loven fandt sted i 1965, karensdagene blev ikke rørt. Den forrige fandt sted i 1960, karensdagene blev ikke rørt. Sådan kunne jeg blive ved tilbage i historien, til vi når 1892. Jeg skal nøjes med at tilføje, at socialdemokratiet her deler ansvar for de urørte karensdage med andre partier her i salen, mit eget ikke undtaget. Socialdemokratiet har vel besat socialministerposten i godt 40 år ud af de 80 år, bl. a. også da vi fik de seneste revisioner, dem, jeg omtalte før, i 1965 og i 1960.

Der er intet i det historiske forløb, som opfordrer til, at vi nu handler letsindigt, kategorisk, ikke nu, men nu i denne sag. Jeg har dannet mig den ganske bestemte opfattelse, at den sikreste, den mest holdbare vej til ligestilling på dette område er at skyde den manglende ligestilling i sænk i etaper. Med ét og kun med ét skud fra hoften løber vi den allerstørste risiko for, at mange konsekvenser heraf vil medføre, at spøgelseset manes op af jorden igen, nemlig når sidevirkningerne af for hastig fremfærd viser sig.

Jeg behøver ikke at gøre nogen lang historie ud af at motivere vores forslag om at halvere befolkningens eget bidrag til ordningen. Det er simpelt hen det beløb, der spares ved nu at holde sig til at gennemføre reformen i det omfang og med det tilsnit, vi har foreslået med vores ændringsforslag.

Må jeg til sidst sige: det vil særlig af to grunde være utilfredsstillende, meget utilfredsstillende, om denne reform skulle gennemføres med det snævrere tænkelige flertal her i salen. Den første grund er, at reformen er endda meget omfattende, meget indgribende og særdeles omkostningskrævende. Jeg finder det meget betænkeligt, at et så snævert flertal skal stå alene med ansvaret for så stor en ting. Men det bliver jo resultatet, hvis der ikke i den 11. eller 12. time kommer en opblødning af regeringens baste og meget faste standpunkter.

Den anden grund er vel af mere følelsesmæssig karakter. Det er bittert, hvis det må